

Maziljenje kraljice pa se je vršilo na sledeči način: S krono na glavi je stopil kralj pred kardinala-primasa, ki je sedel pred glavnim oltarjem. In tudi kraljica je stopila pred kardinala-primasa. Kralj je predstavil kardinalu-primasu kraljico s prošnjo, da jo mazili. Po končanem maziljenju je položil vesprimski škof in kardinal kraljici na glavo takozvano domačo krono, kardinal-primas se je pa dotaknil s krono sv. Stefana, leč kraljice in nato zopet izročil namestniku palatina grofu Tisi krono sv. Stefana. Kardinal-primas je dal nato kraljici v desno roko žezlo, v levo roko pa državno jabolko in jo je spremljal do kraljevega prestola. Ko sta se kralj in kraljica darovala po eden zlat in prejela sveto obhajilo so bili obredi maziljenja končani.

Cesar in cesarica sprejela sv. obhajilo.

Slovesno sv. mašo je v stolnici služil primas-knezonaški dr. Cernoh. Med sv. mašo sta kralj in kraljica prejela sv. obhajilo po starokršćanski navadi pod obema podobama, t. j. bila sta obhajana s sv. hostijo in sv. Rešnje Krvjo iz keliha. Sv. obhajilo jima je podelil knezonaški dr. Cernoh. Navzoči so bili ginjeni nad pobožnostjo, s katero sta cesar in cesarica sprejela sv. zakrament. Obraz sta imela zakrit z rokami in zamaknjena sta bila v vroči molitvi. . . . Kelih, iz katerega sta zavžila sveto Rešnje Kri, je iz leta 1460. Kot obhajilno vino pa se je rabil star tokajec, kar je že stara navada pri kronanju.

Posvetitev vitezov zlate ostroge.

Kralji na prestolu je nato povabil več izbranih kandidatov in jih posvetil v viteze zlate ostroge. Vsi odlikovanci so se na fronti odlikovali s hrabrim vedenjem in so bili poviteženi v vojni uniformi. — Kot prvi je prišel grof Ludovik Tisa, brat ogrskega ministrskega predsednika, ki je prispeval v cerkev v sled svoje ranitve v spremstvu svojega huzarja. A kljub svoji rani se je popolnoma vojaško bližal prestolu, pokleknil in sprejel viteški udarec. Splošna ginenost med navzočimi pa je nastala, ko se je sin dvornega ministra barona Rosnerja, ki je vsled težke rane izgubil eno nogo, po bergljah približal prestolu, pokleknil in sprejel viteški udarec.

Obred posvetitve vitezov je zelo slovesen. Kraljev generalni pribočnik kliče imena izbranih junakov, ki se spoštljivo približajo prestolu in tam pokleknejo. Kralj se jih dotakne ob ramo z mečem sv. Stefana, knez-primas pa izgovori besede „Pojdi v srečo junak domovine!“

Kralj priseže na ustavo.

Ko je bila slovesnost v cerkvi končana, so vsi zbrani odšli na veliki trg, takimenovani Trg svete Trojice, pred stolnico, kjer je kralj prisegel na ustavo. Kralj je v polnem kraljevskem oblačilu stopil na oder, s križem v levici in s tremi prsti desne roke, povzdignjenimi za prisego, pred zbranim ljudstvom prisegel na ustavo. Knezonaški mu je čital besedilo prisega, kralj ga je glasno ponavljal. Grmeči pozdravni strelji topov in zvonjenje vseh zvonov je proslavljalo veliki trenutek.

Med tem, ko so navzoči čakali na kralja, so zapazili nenačadoma na nekem oknu dvornega župnišča kraljico s prestolonaslednikom, kjer je opazovala obred vihtenja z mečem. Navzoči so jo navdušeno pozdravljali; kraljica se je zahvaljevala s prijaznimi smehljaji in mahljaji. Tudi cesarjevič je živo odzdravljajal.

Zahvalna molitev.

Ko je kralj storil slovesno prisego in je knezonaški-primas to s povzdignjenim glasom naznanil ljudstvu, se je kralj v spremstvu škofov še enkrat vrnil v cerkev, da se zahvali Vsemogočnemu za milost, da se je kronanje srečno izvršilo. Slovesen je bil pogled v blestečo cerkev, ko se je kralj s krono na glavi in ogrnjem s plaščem sv. Stefana v sredi med škofi, ki so imeli na glavah škofovske mitre, korakal proti prednjemu oltarju. Pred Najsvetejšim so se še opravile enkrat zahvalne molitve, nakar se je podal kralj iz cerkve, da zajaha konja-belca.

Na kronitvenem griču.

Pred cerkvijo je stal pripravljen in bogato osedlan belec „Krezos.“ Kralj Karel ga je kot gibčen mladenič zajahal, dasiravno je imel na glavi težko krono in je bil ogrnjem z debelim plaščem sv. Stefana. Visoki slavljencec je še bil teš; edino krepčilo mu je bilo sv. obhajilo, katero je sprejel med sveto mašo. Kralj je izgledal zelo mladostno, obraz mu je bil blede. Velikašen je bil trenutek, ko je kralj ob grmenju topov in glasu zvonov kljub težki kroni in plašču v iskrenem poskoku pojezdil na hribeček. Leta 1867 se je ob tej priliki kralju Francu Jožetu spsal konj. Kralj Karel je srečno brez vsake nezgode ali razburjenosti končal ta izvanredno slovesen prizor.

Ko je kralj dospel s konjem-belcem na vrh hribečka, je izvršil štiri zamahs z mečem na vse štiri strani. Nato je zopet nalahko odjahal nizdol in se potem na konju vrnil v spremstvu v grad, kjer je odložil krono in plašč.

Slovesna pojedina.

Slovesnosti kronanja je zaključila slovesna pojedina v kraljevem gradu. K pojedini je prišel kralj ogrnjem v plašč sv. Stefana s krono sv. Stefana na glavi. Tudi kraljica je prišla k pojedini s krono na glavi. Predno sta se kralj in kraljica vsedla, sta si umila roke. Namestnik palatina grof Tisa je vlivai na roke vodo in kardinal-knezonaški dr. Cernoh je pa kraljevi dvojici dal v roke brisačo. Po molitvi so se vsedli k mizi. Na desnici kralja je sedel kardinal-knezonaški primas dr. Cernoh, zraven njegova kaloski nadškof, na levi strani kraljice je sedel pupežev unecj grof Balire in zraven njega namestnik palatina grof Tisa. Navzoči so bili v dvorani tudi člani obeh ogrskih državnih zbornic. Ko je kralj prvič pil, so vstali vsi navzoči in zagrmeli so topovi na bližnji trdnjavi. Kolikokrat sta kralj in kraljica prišla za kozarec in pila, so vstali vsi navzoči. Kralji in kraljici je nosil jedila na mizo višji dvorni mojster grof Čekonič. Na mizo so prinesli 19 vrst jedi. Perotnina, n. pri lazani, je bila prirejena tako, da so bile noge perotnine ovite z golim zlatom. Sploh so se jedila tako priredila, kakor tedaj, ko se je kronal ogrski kralj Matjaž Korvin, ali po naše „kralj Matjaž.“ Kralj in kraljica nista zavžila nobene jedi, ampak so odnesli vse jedi nazaj v dvorno kuhinjo nezavžite. Po pojedini sta si kralj in kraljica zopet umila roke, primas je opravil zahvalno molitev, kralj je položil krono sv. Stefana in plašč sv. Stefana na blazinico in kraljeva dvojica je zapustila dvorano.

Obleka kraljice Cite.

Obleka, katero je nosila kraljica Cita pri kronanju, je napravljena iz jako težke bele svile, z bogatimi našitki iz zlata. Za celo obleko so porabili 10 kg zlata. Jopič je izdelan po kroju, običajnem na vladarskih dvorcih, okrog vratu močno izrezan. Okrog vratu je nosila kraljica krasen nakit iz velikih demantov in baserov v velikosti oreha. Predpasnik je iz belega tila, istotako avbica, bogato okrašena z dragocenimi ščipkami iz dobe cesarice Marije Terezije. Pajčolan ali koprena je iz bele bruseljske svile, vmes bogato prepletena z zlatimi nitkami. Okrog pasu je nosila kraljica krasen nakit iz samih biserov. Krilo je bilo spredaj obrobljeno z belo hermelinovo kožuho in se je končalo v 3/4 metra dolgo vlečko. Tudi ovratnik in konca rokavov sta bila obšita z belo hermelinovo kožuho. Obleka kraljice Cite je stala 100.000 K, je dar ogrskih plemenitaških gospa in je bila izdelana na Ogrskem. Delala je na njej 30 oseb skozi 21 dni.

Obleka prestolonaslednika Otona.

Prestolonaslednik Oton se je udeležil kronanja v beli obleki iz težke svile. Oblečen je bil kot vitez zlatega runa. Belo obleko je pokrival zlat plašč, obrobljen ob rokavih in na koncu z belo hermelinovo kožuho. Okrog vratu je imel trak, na katerem je visel najvišji avstrijski red zlatega runa. Na glavi je imel zlato čepico z visokimi belimi čapli in peresi. Obut je bil v bele čevlje iz težke bele svile. — Slično kakor jih nosijo vitezi zlatega runa.

Bolgarski car pri kronanju v Budimpešti.

Pri slovesnem kronanju v Budimpešti je bil navzoč tudi bolgarski car Ferdinand. Svoj sedež je imel v posebnem prostoru v cerkvi, v kateri se je vršilo kronanje in sicer v bližini našega prestolonaslednika Otona. V tem prostoru so se nahajali vsi pri kronanju navzoči člani naše vladarske hiše.

Naše žrtve za domovino.

Celi trg Vransko je pretresla novica, da je dne 13. decembra padel Miha Kumer, posestnik na Vranskem. Na Malem Palu na koroški fronti ga je kot telefonista zasula snežena plast. Bil je med ustanovitelji vranskega Orla, prijen družabnik Marijine družbe in sploh zavoljo svojega blagega in usmiljenega srca obče priljubljen med tržani in še daleč naokoli. Miha Kumer je bil zadnji potomec velespoštovane Kumrove družine. Kot zaveden Slovenec in mož-poštenjak je bil vnet za vse dobro in lepo. Žalujočemu Kumrovemu očetu, kakor tudi bratu č. g. Karlu Kumer, župniku na Prihovi, naše občrite so žalje! Miha, počivaj mirno v daljni in tuji zemlji!

Na južnotirolskem bojišču je padel poddesetnik Jožef Lešnik, posestniški sin iz Vrtič pri Gorini Sv. Kunigoti. Č. h. divizijski župnik Alojz Čížek piše o tem domačinu: Naznanjam Vam, da je Vaš Jožef, zadet od sovražne krogle v prsa, bil pred smrtjo še previden s sv. zakramenti za umirajočce. Ni mu bilo treba veliko in dolgo trpeti. Vdan v voljo božjo, je izdihnil svojo junaško dušo. Pokopan je skupno z drugimi padlimi junaki na posebnem pokopališču. Ima svoj grob s križem in napisom. Pokopališče je v kraju Galmarara v Severni Italiji. Bog tolaži Vas vse, zlasti dobre starše, radi bridke izgube. Molimo skupno za blagega rajnega. Domovina zahteva sedaj mnogo žrtv. Prenesajte tudi Vi to žrtv tako junaško, kot je rajni junaško žrtvoval svo-

je življenje. — Tudi tovariši in predpostavljeni so naznanili domačim junaško smrt sina Jožeta in hvalebili vsi brez izjeme njegovo hrabro in vrlo zadržanost pred sovražnikom, kakor tudi njegovo izredno priljubljenost med tovariši. Padli je bil res vzor pravega slovenskega in katoliškega mladeniča. Daleč proč od slovenske domovine v tujem laškem kraju počiva njegovo truplo.

V Dalmaciji je v neki bolnišnici umrl posestnik in tkalec Janez Potec, doma iz Počenika v županiji Sv. Jakoba v Slov. gor. Rajni, ki je bil star 51 let, je bil zelo skrben človek in edini tkalec v širni okolici. Bil je zaveden naš pristaš, dopisnik in širitelj „Slov. Gospodarja.“

Padel je na italijanskem bojišču mladenič Friderik Kopčič, še komaj 26 let star. Doma je bil od Sv. Jakoba v Slov. gor. Zapušča žalostne starše, ki jim je bil edina podpora na stare dni. A božja volja je bila drugače. Slovenska zemlja je slastno popila kri svojega branitelja in končno se je la še njegovo raztrgano truplo v večni počitek. Junaška duša pa je odplavala na boljši svet po boga to plačilo.

Dobili smo žalostno poročilo, da je padel dne 17. novembra zvečer ob 7. uri priden mladenič Jan. Škerget, rojen leta 1893 pri Sv. Jakobu v Slov. gor. Dobil je kroglo v glavo in bil takoj mrt. Pokopan je v Vipavski dolini. Bil je poštenega značaja in priden delavec, posebno za vinograde. Ker je Boga ljubil, ga je tudi Bog v najlepši mladosti k sebi poklical. Ti pa, ljubi Janez, v miru počivaj tam v Vipavski dolini, dokler ne zapoje trobente glas, da se za vedno snidemo tam nad zvezdami.

Pretužna vest je došla rodbini Kosi Franc v Cezanjeveh pri Ljutomeru, da je od izdajalske granate zadet njih edini sin, edina opora v starosti, od vseh ljubljene Matija, star 22 let, padel na tirolski bojni črti. Daroval je svoje mlado življenje na oltar domovine. Vojskoval se je od začetka vojne proti izdajalskemu Lahu. Izguba edinega sina je silno potrla njegove starše, posebno njegovo ljubečo, že tri leta bolno mater. Rajni je bil vzor pridnega mladeniča, up in nada staršev, vsem nam priljubljen in drag znanec. Mirno spaval, predragi naš Matija, v nam neznani tuji zemlji, dokler se ne snidemo nad zvezdami!

Dne 11. decembra je sneženi plaz zasul neke na tirolski fronti barako, v kateri je bil nastanjen oddelek smučev. Vsi so bili mrtvi, med njimi tudi Franc Vajda, po domače Lahov, iz Sobotnice pri Sv. Marku niže Ptuj. Bil je izvrsten mladenič, kar dokazuje tudi pismo nadporočnika samega, ki ga je pisal njegovim staršem.

Na soški fronti je padel Ignac Peserl, doma pri St. Ilju v Slov. gor. Dal je svoje mlado življenje za ljubo domovino.

Isti dan kot Peserl je padel tudi narednik F. Pahole, doma od Poljčan. Bil je zelo priljubljen pri vseh podložnih in višjih. Bil je na soški fronti že od začetka italijanske vojne.

Pred nekaterimi dnevi je padel zadet od sovražnega šrapnela blag mladenič Franc Lederer, doma v Selnici ob Dravi. Njegove vedne želje so bile, videti ljube starše, brate in sestre. A Bog je hotel drugače! Nad zvezdami čaka na svoje domače, kjer jih bo zopet videl. Rajni je bil priljubljen pri tovariših, kakor tudi pri predpostavljenih, zavoljo poštenega in tihega vedenja. Vsi trije počivajo med drugimi padlimi tovariši v slovenski zemlji pri Biljah.

Vsem padlim slovenskim junakom naj bo Bog večni Plačnik!

Rumunsko bojišče.

V Rumuniji se bje jugozahodno od reke Seret velika bitka. Naše armade so zadnje dni decembra potisnile rumunsko in rusko armado daleč proti severovzhodu. V Dobruči ima sovražnik le še majhen kos ozemlja v severozahodnem kotu dežele v svoji posesti. Sedaj se vršijo hudi boji za posest mesta Mačin v kolenu Donave. Bolgari so že zavzeli prve mestne okope. Na rumunski ravnini je naše desno krilo že dospelo do reke Seret in obkrožuje važno obdobjavsko mesto Braila; središče pa je zavzelo mesto Rimnicul-Sarat ter se bliža trdnjavi Focsani ob Seretu. Levo krilo, ki se je borilo na sedmograški meji, je ob božičnih praznikih preklalo sovražno bojno črto in je vdrl po treh dolinah v rumunsko pokrajino Moldavo. Dasiravno pošiljajo Rusi dan za dnevom Rumunom velika ojačenja, vendar je rumunska armada zelo zbegana in se dan za dnevom umika. Vojni poročevalci pravijo, da bo prišlo ob reki Seret v kratkem do krvave bitke.

Naš vpad v južno Rusijo?

Ruski listi izrekajo bojazen, da bodo naše armade, ko prekoračijo pri Galacu reko Dnjestr, vpadle v južno Rusijo, kjer so nakopičene ogromne zaloge živil in streliva za rusko in rumunsko armado. Ako se bo morala rusko-rumunska armada umakniti pred našo armado na vzhodni breg Sereta, je mogoče, tako pišejo petrograjski listi, da uderejo avstro-ogrsko, nemško, bolgarsko in turške čete od jugoza-

hodne strani čez Donavo, Seret in Prut v bogate južnoruske pokrajine.

Razdeljevanje plena.

Med našimi zveznimi državami se je glede na razdeljevanje vojnega plena v Rumuniji dosegel sledeči sporazum: Avstrija in Nemčija dobita od koruze vsaka po 5 dvanajstink, Bolgarija in Turčija pa vsaka po 1 dvanajstinko. Zlahtnega zrnja (pšenice, rži itd.) pa dobi naša država 7, Nemčija pa 5 dvanajstink. Ostali plen: petrolej, riž, tobak itd., se bo razdelil tako, da dobi polovico Avstro-Ogrska in polovico Nemčija.

Rusko bojišče.

Ruski odpor v Karpatih je zlomljen. Sedaj so na mnogih mestih naši napadalci. Zadnje dni so se tudi pri Stanislavu in na severu pri Rigi in Dvinskem vršile manjše praske. Ruskim armadam od Rige do Donave poveljujejo sledeči generali: Ruskij, Evert, Dimitrijevič, Rodišnjevič, Litvinov, Gurko, Dragomirov, Rogazo, Smirnov, Brusilov, Klembovskij, Kaledin in Lešicki.

Italijansko bojišče.

Na Krasu so Italijani na božični večer, na Silvestrovo in več naslednjih dni z artilerijo hudo obstreljevali naše postojanke. Tudi na južno-tirolski fronti imajo od časa do časa hud artilerijski ogenj. Infanterija pa se radi slabega vremena in blatnega ozemlja na Krasu ter izredno velikega snega v gorju ne more mnogo gibati.

Francosko bojišče.

V Flandriji artilerijski boji, ob reki Mozi boji za strelske järke. Pariški listi pišejo, da se pripravlja četverosporazum na novo veliko ofenzivo ob reki Sommi, kamor spravljajo ogromne množine municije in težke topove.

Macedonsko bojišče.

Na celi fronti artilerijski ogenj, ob reki Strumi praske prednjih straž. Italijanskim listom se poroča iz Soluna, da obstreljujejo Bolgari mesto Bitoli iz težkih topov. Del mesta je v razvalinah.

Grčija.

Četverosporazum je zopet hudo pritisnil na Grčijo. Dne 1. januarja so poslanci četverosporazumovih držav izročili grški vladi sledeče zahteve: 1. Grčija mora število svojega vojaštva zmanjšati na za mirovno službo neobhodno potrebno stanje. Vse odvisno orožje in strelivo, vse strojne puške in topove se mora odpeljati v južno Grčijo. 2. Zveze in shajanje rezervistov je prepovedano. Istotako je še tudi nadalje civilistom strogo prepovedano, nositi orožje. 3. Četverosporazum zahteva razne pravice nadzorstva nad upravo v Grčiji. 4. Osebe, ki so radi veleizdajstva, zarote ali puntarstva v zaporu, ali ki so radi preiskave po krivici trpele, se jih mora odškodovati. 5. Poveljujočega generala I. armadnega zbora se mora odstaviti. 6. Grška vlada mora dati četverosporazumovim poslanikom zadoščenje ter izkazati angleški, francoski, italijanski in ruski zastavi posebno čast. Četverosporazum grozi, da bo nastopil tudi proti kralju, ako bi ta nastopal proti četverosporazumu. — Grčijo torej hoče, kakor je iz tega razvidno, četverosporazum popolnoma spraviti ob nje neodvisnost. Domneva se, da se bo grška vlada pričela pogajati s četverosporazumom in da bo skorogotovo vsaj v glavnih stvareh ugodila četverosporazumovim zahtevam. Toda gotovo bo našla kje drugod primerno pot, da bo delala četverosporazumu težave.

Španija o miru.

Španska vlada je odgovorila na poslanico severnoameriškega predsednika Wilsona, da sicer pripoznava človekoljubne namene predsednikove, da pa se Španija ne more udeležiti posredovanja, ker predsednikov trud (pri četverosporazumu) ni našel odmeva in ker želijo osrednje države (mi in naši zavezniki) najkrajšo pot do miru, namreč neposredna pogajanja med vojskujočimi se državami. Pač pa je Španija pripravljena, da se združijo vse nepristranske države v obrambo svojih koristi.

Redenske novice.

Novo leto 1917. Silvestrov večer tretjega vojnega leta se je v stolni cerkvi v Mariboru ob navzočnosti prevzvišenega gospoda knezoškofa prav slovesno obhajal. Ob 5. uri zvečer je slavnostni govornik v času primernem govoru slavil božje usmiljenje in priporočal mnogoštevilnim vernikom usmiljenje do bližnjega s ponovnim klicem: Bog je usmiljen, bodimo tudi mi usmiljeni! Nato so Prevzvišeni molili litanije, zapeli zahvalno pesem in podelili blagoslov z Najsvetejšim. — Novega leta dan se je stolni kapitelj z mariborsko duhovščino, kateri so se pridružili tu bivajoči duhovniki iz tujih škofij, poklonil svojemu Nadpastirju. Gospod kanonik in ravnatelj kn.-šk. pisarne Martin Matek je izrekel Njih prevzvišenosti prisrčne čestitke za novo leto. Prevzvišeni so se v svojem odgovoru spominjali Njegovega Veličanstva rajnega cesarja Franca Jožefa in omenili, da smo z novim cesarjem in cesarico dobili dobrega očeta in dobrega mater. Izrekli so željo, naj bo novo leto leto molitve in neumornega dela. Svojo novoletno čestitko so podali knezoškof z besedami apostolskega blagoslova: Po priprošnji in zasluženju preblašene Device Marije, sv. Mihaela nadangela, sv. Janeza Krstnika, sv. apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov naj vam vsemogočni in usmiljeni Bog podeli odpustitve vseh grehov, milost prave pokore, vselej spokorno srce, poboljšanje življenja, stanovitnost v dobrih delih, in blagoslov vsemogočnega Boga naj pride nad vas in vselej pri vas ostane!

Glasilo ogrskih Slovencev. »Novine« bodo z novim letom i-hajal skupno z »Marijinim listom«. »Marijin list« bo namreč priloga »Novin«. Oba lista skupaj stane 6 K na leto. Dobrourejevano glasilo ogrskih Slovencev našim rojakom prav toplo priporočamo. Naročnina se pošilja na naslov: Klekl Jožef, vpokojeni plebanos Csanovci (Cserföld, Zalamb.) Ogrsko.

Pomiloščenje. Cesar bo pomiloštil vse osebe, ki so bile obsojene na manjše zaporne ali denarne kazni. Pomiloščeni pa ne bodo, ki so obsojeni radi draženja ali oduševstva. Vojno ministrstvo je dobilo povelje, da predlaga pomiloščenja.

Slovenci, podpisujte vojno posojilo! Finančni minister je odredil, da je zadnji rok za podpisovanje 5. vojnega posojila sreda, dne 10. januarja 1917 in da se po tem roku podpisovanja za vojno posojilo ne smejo več sprejemati. Kdor še torej ni podpisal, a ima dovolj sredstev na razpolago, naj podpiše še te dni. Podpisujte pri vaših domačih posojilnicah, kjer dobite tudi vsi h potrebnih pojasnil.

Občine in podpisovanje V. vojnega posojila. Občine, ki še niso podpisale V. vojnega posojila, se lahko to storijo do dne 10. januarja. Posojilo lahko podpišejo pri kakšni slovenski okrajni hranilnici, ali pri vsaki posojilnici, pri kateri se ne zahteva članstva in neomejena zaveza. Izpolniti je treba samo vse tozadevne pogoje, da se občinski odbor pravilno skladi k seji in shod volilcev odobri sklep občinskega odbora. Mariborski okrajni glavar naglašja v svojem pozivu na občine, da pričakuje, da bodo vse občine izpolnile svojo domoljubno dolžnost in to tembol, ker se na najvišjem mestu opazuje napredovanje podpisovanja z živahnim zanimanjem in je cesar sam izrazil pričakovanje, da se združijo vsi sloji, kmetje in meščani, in se v podaljšanem podpisovanem roku pospešijo podpisovanje V. vojnega posojila, da tako pokažemo našo gospodarsko moč in naše zupanje armadi.

Vrta slovenska občina. Iz male občine Trnovski vrh v županiji Sv. Urbana pri Ptuj, se nam piše, da je ta mala občina poslala v vojno do 31. decembra 1916 53 vojakov. Od teh je oženjenih 24, odlikovanih je 6. Štadni narednik-rojak ima celo 3 kolajne, računski narednik ima zlat zaslužni križec; 5 vojakov je vjetih, 5 pogrešanih, 2 sta superarbitrirana, 4 so mrtvi, 2 začasno oproščena. Vojnega posojila se je podpisalo od strank v občini II vojnega posojila 2000 K, III. 2800 K, IV. 7000 K in V. 12600 K. »Slovenskega Gospodarja« in »Straža« manjka le v malo hišah.

Pet sinov na bojišču, ki pa so se vsi zdravi, ima viničarka Marija iz občine Ratenci. Najstarejši Jakob, ki je star 25 let, služi sedaj šesto leto pri vojski. Sedaj je v Gariji pri električnem stroju. Drugi sin Anton, ki se že od začetka vojske bori za domovino, služi pri 27 pešp. Sedaj je doma na dopustu. Tretji sin Franc, ki služi pri 7. lovskem bataljonu, je bil letos meseca avgusta težko ranjen, a je sedaj zopet od mil zdrav na boju polje. Četrti sin Ivan in peti Matija, oba prostovoljna strelca, se borta že delj časa na južnem bojišču. Torej se se vsi zdravi borijo za domovino in cesarja.

Tiha Sveta noč na bojišču. Z bojišča se nam piše: Borno smo obhajali B. ž. Bil sem na polj-

ski straži. Bila je res tiha noč. Od naše strani niti eden strel ni počil. Dobili smo povelje, da na Sv. noč ne smemo streljati, da bo res tiha noč, kakor stoji v pesmi. A izdajalski Lah ni spoznal Sv. noči ter je prav po divje streljal, a mi se nismo prav nič zmenili za to. Izpolnili smo dano nam zapoved. Srčne pozdrave! — Franc Blaznik, doma iz Straž pri Zidanem mostu, Ivan Novak iz Trbovelj, Anton Antle, od Sv. Vida pri Grobelnem, Franc Polanec od Sv. Marka nize Ptuja, deseterik Alojz Jenko iz Dola pri Hrastniku, poddeseterik Iv. Poznič iz Vranskega, poddeseterik Feliks Poltnik iz Trbovelj, Anton Dobnik iz Letuša pri Braslovčah, Franc Švarc pri Mariji Snežni na Velki, Alojz Mesarec iz Vurberga pri Ptuj in kadet aspirant J. Kaucič od Negove.

Vojak 13 dni pod snegom. Naš prijatelj Franc Likob n. m. piše dne 30. decembra 1916 iz tirolskega bojišča: Na italijanski zemlji blizu južnih Tirol je na visoki gori (čez 2000 metrov) zapadel velik sneg. Leži ga 6—8 metrov na debelo. Tudi tukaj pri nas ga imamo 2 metra visoko. Na omenjeni visoki gori se je po strmih pečinah sneg udrl in kot velik plaz zdrknil v dolino ter podsul, kar je prišlo pod njega. Zakopal je tudi nekega vojaka, ki je tudi v njem običal. Celih 13 dni je živel vojak pod snegom. Slučajno je imel pri sebi 4 porcije vojaškega kruha in nekaj cigaret. Ko pa mu je to pošlo, se je preril tako visoko, da ni imel več daleč do površne plasti. S svojo marljivo-tjo si je napravil kakor soba veliko volino. S časom so prišli resilci z lopatami ter so mu pomagali na svetlo. Tako mu je pretekel čas trinajstih dni v njegovem življenju, katerega gotovo ne bo nikdar pozabil. Rešeni bo vedno hvaležen Devici Mariji, ki mu je v urah groze pomagala, da ni obupal. — Tudi nas vse težijo velike plasti, a ne snežene, ampak plasti svetovne vojske. Tudi mi smo si pomagali in smo si pridobili več prostora za gibanje, namreč s tem, da smo si pridobili več ozemlja. Kakor omenjenemu vojaku pod snegom ni zmanjkalo kruha, tako ga tudi nam ne bo zmanjkalo. Priporočimo se Najvišjemu, da nam tudi On pošlje rešilce, da nam pomagajo ter da nam bo zopet zasijalo solnce miru.

Mrtvi se oglašajo. Iz ruskega vjetništva se je oglašil po 26 mesecih Maks Košan iz Št. Janža na Vinski gori. Dne 13. novembra 1914 je zadnji krat pisal svojim staršem. Dne 29. decembra 1914 pa je bil vjet. Sedaj je v Omsku. Na razna vprašanja ni bilo nobenega odgovora, čeravno smo si prizadevali in pisali na vse strani. In sedaj se je oglašil. Dne 26. decembra 1916 so njegovi domači dobili njegov dopis, da je še živ in zdrav. Piše, da se ima Bogu in Mariji zahvaliti, da ga je obvarovala vseh preterih nesreč in smrtne nevarnosti. Bog daj resničnega svdenja in zveličani mir!

Vojaška taksa. Po zakonskih določilih iz leta 1907 se morajo zglašiti vse tiste moške osebe, ki so obvezne plačevati vojaško takso in sicer tudi tisti, katerih letni dohodki ne prekašajo svoto 1600 K. Zglašiti se morajo pri tisti občini v mesecu januarju leta 1917, v kateri so bivali dne 1. januarja 1917. Za tozadevne prestopke so določene denarne globe do 50 K.

Nameravano naročevanje časopisov po pošti preloženo. Poštna uprava je nameravala s 1. januarjem 1917 urediti naročevanje na časopise v Avstro-Ogrski, v Bosni in Hercegovini na ta način, da bi se smelo naročevati na časopise samo po poštinih uradih. Poštno ravnateljstvo za Štajersko pa sedaj javlja, da je nameravana sprememba preložena na poznejši čas ter da ostane glede naročevanja listov vse pri starem.

Pritožbe radi dostavljanja naših listov. Iz nekaterih krajev dohajajo pritožbe, da »Straža« in »Slovenski Gospodar« prihajata zelo neredno. Tako dobijo n. pr. »Slovenskega Gospodarja« v nekaterih krajih v Slovenskih goricah mnogokrat še le v ponedeljek ali torek. Mnogi mislijo, da je teh nedostatkov krivo upravništvo. Povdarjamo, da se listi iz Maribora redno odpošiljajo in da uprave v tem oziru ne zadene nobena krivda. Zadnji čas imajo na glavnih poštah in v poštah vlakih toliko opravila, da skoro ne morejo zmagati vsega dela, odtod tako velike zamude poštnih vlakov in še večje zamude pošiljatev. Sedaj po praznikih bo, kakor upamo, v tem oziru mnogo bolje. — Od mnogih strani nam dohajajo tudi pritožbe, da pismonoši na deželi ponekod zelo neredno dostavljajo liste. Naš naročnik nam piše: »Gospodarja« bom moral odpovedati samo radi tega, ker ga skoro nikdar ali pa zelo neredno dobivam. Na domačo pošto prihaja redno, a pismonoša »nima časa«, da bi mi ga prinesel v hišo, ampak ga pusti pri kakih tujih hišah. Se le po velikem poprašanju pridem do njega. Pismonoši sem že naročil, naj mi list stalno odda pri bližnji hiši, da ga vem iskati, a on se za